

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/143/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817209156
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8817209156.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu R Collectors, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 50094297 proti žalovanému N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. č. XX, XXX XX N., zastúpený splnomocnenou zástupkyňou N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. č. XX, XXX XX N., o zaplatenie 14.730,76 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4Csp/379/2017-63 zo dňa 05.04.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti úrokov a úrokov z omeškania vyčíslených k 31.10.2017, v časti prevyšujúcej sumu 6.442,58 eura zastavil. Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.459,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 11.459,30 od 24.03.2015 do zaplatenia a to tak, že mu všetko povolil uhradiť v 250-eurových mesačných splátkach splatných vždy každého 30-teho dňa toho ktorého mesiaca začínajúc právoplatnosťou rozsudku pod následkami straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol. Zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 55,58 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, najmä obsah pripojených listinných dôkazov, citoval ust. § 261 ods. 6 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len Obchodného zákonníka), ďalej § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len zákona č. 129/2010 Z. z.), ďalej § 52 ods. 1, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 39 Občianskeho zákonníka a uviedol, že z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 11.11.2013 úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 15.000,- eur, ktoré žalovaný mal splatiť v pravidelných 120 splátkach vo výške 237,24 eura mesačne. Zo strany žalobcu došlo k zosplatneniu celého dlhu k 09.03.2015. Žalovaný v prospech žalobcu do zosplatnenia uhradil 3.540,70 eura a po zosplatnení 100,- eur, pričom táto suma bola započítaná na vyčíslené úroky a úroky z omeškania k 31.10.2017.

Súd prvej inštancie poukázal na spotrebiteľskú zmluvu s tým, že skúmal jej náležitosti a dospel k záveru, že v úverovej zmluve chýba náležitosť vyplývajúca z ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., a to výška celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve je uvedená len celková čiastka nákladov

vo výške 11.943,42 eura, ktorý číselný údaj je však nesprávny a zavádzajúci. Ďalej poukázal na ust. § 2 písm. h), písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. a uviedol, že zmluvou o úvere bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 15.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 120 splátkach vo výške 237,24 eura, t.j. spolu 28.468,80 eura. Aj po odrátaní poskytnutej čiastky úveru 15.000,- eur by celkové náklady predstavovali 13.468,80 eura a nie 11.943,42 eura, ako je uvedené v zmluve o úvere. Takéto uvedenie sumy považoval súd prvej inštancie za zavádzajúce vo vzťahu k spotrebiteľovi, a teda v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.. Ďalej súd prvej inštancie považoval za preukázané, že v zmluve o úvere chýba náležitosť týkajúca sa údajov o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov vyplývajúca z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve je uvedený iba počet splátok, výška celkovej mesačnej splátky bez rozdelenia istiny a úrokov. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je v súlade so zákonným ustanovením. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.. Je nepochybné, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 15.000,- eur a žalovaný uhradil celkom sumu 3.540,70 eura, pričom žalovaným vykonané úhrady započítal na úhradu istiny v zmysle ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na istine žalovaný je povinný zaplatiť 11.459,30 eura, a preto v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie súd žalobu zamietol. O nároku na úrok z omeškania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorý priznal vo výške 5,05 % a v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu o uplatnený úrok z omeškania zamietol. S poukazom na ust. § 232 ods. 4 Civilného sporového poriadku, súd prvej inštancie určil žalovanému peňažné plnenie splácať v splátkach s prihliadnutím na jeho finančnú situáciu, ktorý sa už zamestnal, ale je schopný splácať dlh len v 250 eurových mesačných splátkach, a preto mu ich súd prvej inštancie povolil.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 262 v spojení s ust. § 255 Civilného sporového poriadku tak, že z uplatnenej sumy 14 730,76 eura bolo žalobcovi priznaných 11.459,30 eura, a preto má žalobca v rozsahu 77,79 % úspech a neúspech v rozsahu 22,21 %, čo predstavuje úspech žalovaného. Žalobcovi po odpočítaní úspechu žalovaného vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 55,58 %.

2. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku - zamietavom výroku odvolanie právna zástupkyňa žalobcu. Namietala, že na rozhodnutie vo veci samej neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Poukázala na bod 2, 36 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia s tým, že uviedla, že celkovú čiastku úveru (celkovú výšku nákladov tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto skutočnosti bol žalovaný oboznámený v samotnej zmluve v časti III). Pokiaľ ide o údaj o výške poskytnutého úveru, ako aj celkovej výške nákladov, zmluva o úvere túto výšku obsahuje, pričom výklad súdu považovala za šikanózný a príliš formalistický. Poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 z 09.11.2016. Samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, lebo celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná, matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré má zmluva obsahovať. S týmto záverom súdu prvej inštancie právna zástupkyňa nesúhlasila. Ďalej poukázala na to, že žalobca pred poslednou celou splátkou zasiela žalovanému ako dlžníkovi informáciu o výške poslednej splátky, čiže ak je posledná splátka vo výške 211,42 eura, tak pred jej splatnosťou žalobca posielal dlžníkovi - žalovanému list, ktorým mu oznámi túto poníženú splátku a zároveň, že sa jedná o poslednú splátku. Ďalej poukázala na ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že uviedla, že v danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, pričom do celkových nákladov úveru sa s poukazom na citované ustanovenie nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie k úveru, tzn., že ak na základe získania úveru nebolo poistenie povinné, poplatok za poistenie nemá byť započítaný do celkových nákladov spojených s úverom. Tento poplatok sa započítava len vtedy, ak je poistenie povinné na získanie úveru, resp. na získanie za ponúknutých

podmienok. Zdôraznila, že do výpočtu celkových nákladov bol započítaný aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 300,- eur s tým, že podľa jej názoru súd prvej inštancie túto náležitosť zmluvy nesprávne posúdil. Ďalej poukázala na bod 37 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia týkajúci sa výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v ktorej časti poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci sp. zn. C-42/15 z 09.11.2016 s tým, že uviedla, že predmetná zmluva má všetky náležitosti požadované zákonom. Zároveň poukázala na iné rozhodnutia všeobecného súdu týkajúce sa eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.. Z tohto dôvodu namietala náležité neodôvodnenie rozhodnutia s tým, že poukázala na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj iného všeobecného súdu. Zdôraznila, že obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ďalej zdôraznila, že súdy sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, lebo aj ochrana spotrebiteľa má však svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Zdôraznila, že žalobca uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

3. Splnomocnená zástupkyňa žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že ho nepovažuje za dôvodné. Podľa jej názoru, súd prvej inštancie rozhodol správne, keď po vykonanom dokazovaní žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Náležitým spôsobom skutkovo, aj právne svoje rozhodnutie zdôvodnil, a preto navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok.

4. Právna zástupkyňa žalobcu sa k doručenému vyjadreniu žalovaného k odvolaniu v rámci odvolacej repliky písomne nevyjadrila.

5. Uznesením odvolacieho súdu č. k. 4Co/143/2018-115 zo dňa 29.1.2019 odvolací súd rozhodol o pripustení do konania namiesto pôvodného žalobcu spoločnosť R Collectors, s. r. o, Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 5094297 z dôvodu, že v priebehu konania v dôsledku uzatvorenej dohody o postúpení pohľadávok žalobca postúpil pohľadávku voči žalovanému na uvedenú spoločnosť. Postupník z úverovej zmluvy súhlasil so vstupom do konania na miesto žalobcu. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.3.2019.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s ust. § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli, ako aj internetovej stránke dňa 13.3.2019 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, jeho odôvodnením, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením dôvodnosti uplatneného nároku súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil.

7. Na doplnenie odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd uvádza, že predmetom odvolacieho konania bol zamietavý výrok týkajúci sa uplatnených nárokov žalobcu podľa úpravy petitu podaním zo dňa 21.02.2018 (č.l. 45-48 spisu), z ktorého navrhovaného petitu vyplýva, že žalobca si uplatňoval aj úroky zo zostatku nesplatené istiny, t.j. vo výške 12,9 % p.a. zo sumy 14.730,76 eura od 01.10.2017 do zaplata, ktorý navrhovaný petit bol súdom prvej inštancie pripustený na pojednávaní dňa 05.04.2018 (č.l. 56 spisu). Dôvodom zamietnutia uplatneného nároku bolo zosplatenie pohľadávky k 09.03.2015. Uplatnenú námietku nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Je

nesporné, že právny vzťah je vzťahom spotrebiteľským na základe uzatvorenej zmluvy o úvere - lepšia splátka dňa 11.11.2013 (č.l. 5, 6 spisu). Z uvedenej zmluvy je nepochybné, že predmetom úveru bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 15.000,- eur pri mesačnej splátke 237,24 eura s tým, že z obsahu zmluvy vyplýva, že mal byť dojednaný základný súbor poistenia, pričom výška poplatku za poistenie z obsahu zmluvy nevyplýva. Z údajov týkajúceho sa celkovej výšky nákladov vyplýva, že v zmluve je uvedený údaj 11.943,42 eura. Súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu o úvere, pokiaľ skúmal zákonné náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a dospel k záveru, že údaj týkajúci sa celkovej výšky nákladov nie je uvedený správne, čo má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. j/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.). V tejto časti odvolací súd považoval namietané skutočnosti týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia vrátane záveru súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru za správne, lebo pre určenie, že úver je bezúročný a bezpoplatkov stačí neuvedenie jednej z obligatórnych náležitostí v zmluve o úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.

8. Vo vzťahu k uplatnenej námietke týkajúcej sa dojednaného poistenia odvolací súd uvádza, že z obsahu zmluvy výška poplatku za poistenie nevyplýva. Aj z vyjadrenia právnej zástupkyne žalobcu v rámci podaného odvolania vyplýva, že uvedená výška poplatku vyplývala zo sadzovníka poplatkov. Z prehľadu splátky v uvedenej zmluve však vyplýva, že výška splátky bola 237,24 eura, pričom súčasťou tejto splátky bolo aj poistné vo výške 13,26 eura. Pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľskej zmluvy platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného vyplýva, že žalovaný ako spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy nemal vedomosť o výške poplatku za poistenie, ako aj z obsahu zmluvy nevyplýva, že sa jednalo o zmluvnú podmienku individuálne dojednanú s náležitým vysvetlením žalovanému ako spotrebiteľovi z čoho splátka pozostáva, pre aký prípad je dojednaná aj poistná zmluva zahrnutá v rámci zmluvy o úvere, ktorá bola vopred pripravená žalobcom ako dodávateľom, poskytovateľom spotrebiteľského úveru s tým, že žalovaný obsah vopred pripravenej zmluvy z titulu jej štandardnej formulárovej formy nemohol ovplyvniť.

Podľa § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z., celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V danom prípade žalobca do splátky úveru zahrnul výšku poplatku za poistné, avšak o tejto skutočnosti žalovaný nemal vedomosť, lebo výška poplatku zo zmluvy o úvere nevyplývala. Nesprávne tiež uviedol celkovú výšku nákladov, t.j. v sume 11.943,42 eura, lebo pri výške splátky 237,24 eura krát počet splátok 120 je celková výška nákladov 28.468,- eur. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne v prevyšujúcej časti uplatnený nárok ako nedôvodný zamietol z dôvodu, že zosplatnením pohľadávky žalobcu na základe jednostranného právneho úkonu v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka došlo k zmene záväzku, na základe ktorého žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť dlh jednorázovo. Po zosplatnení žalobcovi vznikol nárok len na úroky z omeškania z dôvodu omeškania žalovaného s plnením peňažného záväzku, ktoré žalobcovi boli súdom prvej inštancie priznané v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

9. Za nedôvodné považoval odvolací súd namietané porušenie procesných práv strany sporu, ktoré by malo za následok porušenie práva strany na spravodlivý proces. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade uplatnená námietka nie je dôvodná. Postupom súdu prvej inštancie nebolo porušené právo strany sporu na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu. Súd prvej inštancie vo veci riadne konal, nariadil pojednávanie, na ktoré sa právna zástupkyňa žalobcu nedostavila, a preto súd prvej inštancie vychádzal z obsahu vykonaného dokazovania, najmä listinných dôkazov predložených žalobcom, ktorých obsah bol náležite oboznámený na pojednávaní postupom podľa § 204 CSP.

10. Vo vzťahu k namietanej neprimeranej ochrane práv spotrebiteľa odvolací súd uvádza, že ochranu spotrebiteľa v civilnom súdnom konaní možno vnímať ako novú procesnú zásadu, podľa ktorej sú súdy povinné ex offio prihliadať na ochranu práv spotrebiteľa ohrozených alebo narušených aplikáciou rôznych nekalých podmienok, ktoré do spotrebiteľských zmlúv vsunula zmluvná strana so silnejšou vyjednávacou

pozíciou pri ich uzatváraní (rozsudok ESLP: Zehentner c/a Rakúsko, Bulletin Slovenskej advokácie 6/2013). Uplatnená námietka nebola opodstatnená.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. §396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu strany sporu vyplývajúcou z ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V záujme rozumného usporiadania procesných nárokov strán sporu v súlade s princípom procesnej ekonomie (článok 4 ods. 2 v spojení s článkom 17 základných princípov CSP) odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo mu z obsahu spisu nevyplývajú, ani si ich neuplatnil.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.